

jo dog indrømme mig, at naar de Herrer Müus, Schönheyder, Arendrup og Castenffjold osv. osv. have brudt klare og tydelige Bestemmelser, som falde ind under klare og tydelige Lovparagrafer i vor nugældende Straffelov, saa ere de Lovbrydere. Er det sjønnere at kalde dem det end ganske ligefrem Forbrydere? Det tror jeg ikke. Det forekommer mig, at naar den høitærede Minister, da han udtalte sig for, kom tilbage til de af mig nævnte Exempler paa Amtmænd, Herreds- og Sognesogder, sagde han, at det var at stjæle og at det var en Forbrydelse. Er det da en større Forbrydelse at stjæle end f. Ex. at gaa hen og behandle et Menneske — hvilket jeg er vis paa, at netop det ærede Medlem fra Middelfart efter hans hele Grundsyn paa Livet har den største Respekt for — paa en saadan Maade, som jeg har oplyst? Er det en mindre Forbrydelse at behandle vore Sønner, naar de komme i Tjenesten, paa en Maade, som det mange Gange er bevist, at de blive behandlede paa af de høie Herrer, end det f. Ex. er for En, der er sulken, at gaa hen og tage sig Noget at spise. Det forekommer mig, at Alle ville indrømme, at det at stjæle er en Forbrydelse, men saa skulde det ærede Medlem ikke tage sig det Navn saa nær. Jeg forstod ikke den høitærede Minister, naar han vilde afvise mine Exempler med at sige — hvis jeg forstod ham ret — at det var jo ligesom at stille den mindre Ting over den større. Hvis jeg ikke misforstod den høitærede Minister, brugte han det Udtryk. Men som sagt, jeg haaber nu, at vi snart ere færdige for i Dag med denne Sag, og jeg skal derfor nu afvente, hvad Resultatet bliver af disse Undersøgelser. Jeg kan ikke vel slutte med noget Bedre til Sagens Oplysning end at spørge, om han ikke nok vil love os, ligesom da vi sidst stillede en lignende Forespørgsel, at de Oplysninger, han nu faar, virkelig maa komme til at foreligge for Thinget, for at det kan se, hvorledes denne Sag virkelig tager sig ud, naar den er bleven undersøgt. Thi det, der er min Hensigt, er at faae Sandheden frem og hjælpe til, at det Gode og Humane, det virkelige Disciplinære kommer op i vor Hær. Det har jeg tid nok viist, at den Maade, der her er handlet paa, hjælper ikke til at bevare virkelig Disciplin. For vi derfor ikke vente, at den høitærede Krigsminister, der jo har erklæret, at han vil lade Sagen undersøge, nu, da den er kommen frem, ogsaa vil love os, naar disse Undersøgelser ere færdige, at da denne Sag ligesom den tidligere Rekrutsag bliver fremlagt paa Thingets Bord, saa vi kunne se, hvor meget der er rigtigt og hvor meget urigtigt,

hvorledes fort sagt denne Sag er kommen i Gang. Det forekommer mig, at alle Parter, baade de, der have faaet Bant, vedkommende Officer og den høitærede Krigsminister, Alle ere bedst tjente med fuldstændig Offenlighed, og at det Hele kommer frem paa Bordet. Jeg vil slutte mine Udtalelser med at spørge den høitærede Krigsminister, om han ikke vil love at gjøre det Samme, som f. Ex. General-lieutenant Kauffmann, den nuværende kommanderende General Ost for Store Bølt, gjorde, da han i sin Tid var Krigsminister?

Krigsministeren (Bahnsøn): Jeg vil kun svare, at jeg selvfølgelig ikke har noget Ønske om, at det ikke skulde komme frem for Offentligheden, hvad der maatte være fremkommet, naar Undersøgelserne ere endte. Det skal altsammen blive meddelt Thinget; men jeg maa sige, at det ikke er mig bekendt, under hvad Form det sker. Naar Sag er reist paa Bais af en Forespørgsel her, finder jeg det ogsaa naturligt, at Sagen bliver offentlig bekendt. Det ærede Medlem brugte Udtrykket: lagt frem paa Thingets Bord, men jeg veed ikke, under hvad Form det sker.

Forespørgeren (Bust): Ja, det, der blev gjort sidst, var, at vi fik samtlige Forhør, og hvad dertil hørte — det var paa Kristiansborg, det passerede — fremlagt saaledes at alle Medlemmer kunde efterse dem. Det skete i et Bærelse ved Siden af Bureauet, det blev saa almindelig kaldt: fremlagt paa Thingets Bord. Jeg vil betragte Ministerens Svar — som jeg vil takke ham for — som et Løfte om, at ligesom den Gang saaledes vil ogsaa nu, naar Undersøgelserne ere sluttede i denne Sag, ikke blot Dommen, men ogsaa alle Aktstykkerne blive fremlagte her til Eftersyn for Medlemmerne.

H. Holm: Jeg vil blot sige angaaende den Forklaring, jeg havde givet om den Sag i Præsto Amts Avis, som jeg for omtalte, at for mig staar det saaledes, at det, der giver Grund til, at der overhovedet bliver en Sag om Noget, det er ogsaa Kjærnen i Sagen. Det, der da er Grunden til, at der overhovedet blev Noget ud af denne Historie, er da det, at den daværende Krigsminister blandt dem, der havde indstillet sig til Officersaspiranter, faktisk foretrak en Rekrut, der havde Maabelig og Slet i Karakter, for to andre, der havde faaet bedre Karakterer, og som altsaa fortrinnsvis burde være tagne i Betragtning. Det var det, som man fandt saa forunder-